

TÍÐINDI

ÁRSINS FØROYINGUR 2019 - MARTIN KÚRBERG:

– LÍVSINS HARDÐI SKÚLI HEVUR FORMAÐ MEG TIL HETTA ARBEIÐIÐ

– Tað slerdi meg hart, tá eg fekk boðini um heiðurin, tí samstundis sum boðini vóru øgiliga rørandi, merkti eg ein øgiligan sakn eftir foreldrunum og dóttur mínari. Tey høvdu verið ómetaliga stolt av mær ein sovorðnan dag, sigur Martin Kúrberg, sum er heiðraður sum Ársins Føroyingur 2019

Pætur Hjalmar Evensson

Nógv uppskot til Ársins Føroying 2019 eru komin inn seinastu vikurnar. Sosialurin hevur valt at geva heiðurin til 51 ára gamla Martin Kúrberg, sum seinastu nógvu árin hevur verið høgra hond hjá nógvum av teimum, sum ikki hava tað so gott her í samfelagnum. Í sínum arbeiði sum dagligur leiðari á Herberginum og viðgerðarstovninum Frælsinum á Eiði er hann ein eldsál, sum hvønn dag bjargar og hjálpir menniskjum aftur á røttu kós.

Tað eru góð sjei ár síðan, at Martin tók við sum leiðari á Herberginum. Áðrenn tað arbeiddi hann í 12 ár sum ráðgevi hjá fráhalds- og hjálparfelagsskapinum Bláa Krossi, sum hevur givið honum drúgvur royndir í rúsviðgerðararbeiði.

– Eg arbeiði ikki fyri at fáa ein heiður

Tað er ein ikki sørt rørdur Martin Kúrberg, sum triðja jóladag fær at vita, at hann nú kann kalla seg Ársins føroying 2019.

Socialurin hittir hann á Herberginum í Havn, har hann blíður bjóðar inn í kontórið hjá sær til eitt prát um hansara arbeiði og lív.

– Tað er ein stór æra at fáa hesa viðurkenning. Eg havi ikki orð fyri tí. Eg royni at gera heimin eitt sindur betri hvønn dag við at bjarga og hjálpa nøkrum menniskjum. Men eg arbeiði ikki fyri at fáa ein heiður. Eg geri hetta, tí tað gevur mein-ing, og tí eg havi verið hinumegin, har alt var svart, sigur hann.

Saknurin eftir teimum farnu er stórir

At fáa heiðurin sum Ársins føroyingur er kensluborið fyri Martin, tí tað vekir ein longsul eftir teimum, sum hann hevur mist. Fyri fimm árum síðani misti hann dóttur sína, Jóhannu, sum doyði sum einans 23 ára gomul. Mamma hansara doyði sum 48 ára gomul, og pápin var 54 ára gamal, tá hann fór her frá.

– Jóhanna hevði verið ómetaliga stolt av mær ein sovorðnan dag, og tað høvdu foreldur míni eisini. Tað slerdi meg hart, tá eg

fekk boðini um heiðurin, tí samstundis sum boðini vóru øgiliga rørandi, merkti eg ein øgiligan sakn eftir teimum, sigur ein rørdur Martin Kúrberg.

Martin vendir sær í stólinum og hyggur at einum hondskrivaðum brævi, sum hongur uppi á veggnum aftan fyri seg. Brævið fekk hann frá dóttur sínari, nakað áðrenn hon doyði í 2014, og hetta brævið hevur alt at siga fyri hann í dag.

– Hon var mín besti vinur. Eg sakni hana hvønn einasta dag, og nógv tár fella enn av longsli. Tað hevur verið eyka hart nú um jólini, og tá eg fekk boðini um, at eg nú var ársins føroyingur, tá bleiv eg enn meira rørdur av tí sama, sigur hann og peikar errin á sín vinstra undirarm, har hann hevur eina stóra tattovering av Jóhannu við tekstinum "Babbasa" á.

Martin sær eisini hendan heiðurin sum eina gávu til síni fimm børn, sum eru her í dag.

– Eg havi eisini eina ábyrgd fyri teimum. Eg havi gjørt av at vera her fyri tey, sum eru her í

dag, og teir familjulimir, sum eru farnir heim til Várharra, hava tað gott í himmiríki. Eg trúgvi uppá, at eg síggi tey farnu aftur ein dag, sigur Martin Kúrberg.

– Øll hildu eg var hopleysur

Tankarnir hjá Martini renna aftur til tíðina, tá hann var á hinari síðuni, har alt var vónleyst og svart fyri hansara eygum. Fyri 22 árum síðani sat hann nevnliga skitin og tvitin í miðbýnum, og hann átti illa nokk fyri eina øl. Gerandisdagurin í hansara ungu árum hevði nærur eittans endamál: at rúsa seg við rúsdrekka og rúsevnum.

– Tað var ein hørð tíð, tí eg hevði fulkomiliga givið upp. Eg visti væl, at tað ikki var rætt, at eg sat í miðbýnum, men tað var tað einasta, eg fann út av í teirru lýtuni, fortelur Martin Kúrberg, sum í eygunum hjá øðrum onkuntíð hevði lyndi til at virka ómøguligur.

– Øll hildu eg var hopleysur. Eg hevði til dømis karantenu á bæði Bláa Krossi og á Heilbrigdi, sigur hann.

At lívsstøðan skuldi enda soleiðis hjá Martini botnar í uppvøkstri hansara, har hann upplivdi at blíva svikin upp á ymsar mátar.

– Eg var mótleysur, uppgevandi, keddur og hevði upplivað nógv keðilig ting, sum mann ikki snakkaði um. Tá eg so kom í samband við rúsdrekka sum 15-16 ára gamal, so var tað pínistillandi fyri mínar kenslur. Tað var ein heilt einastandandi kensla, og seinni byrjaði eg so upp á rúsevnini, sum eg tók, inntil eg var vekk, greiðir hann avgjærdur frá.

– Trupulleikin er, at tá mann ikki tosar um, hvussu mann hevur tað, so verður tað at rúsa seg loysnin og liviráðini. Til endans tímdi eg ikki at liva longur. Eg vildi sleppa heim, tí alt mátti vera betri enn hesin heimurin. Tí gjørdi eg eisini tvær sjálmorðsroyndir, sigur hann.

Tað ber til at venda skútuni

Men hann sá ljósið aftur og kom burtur úr tí, og í dag er Martin Kúrberg alt annað enn hopleysur

– hann eigur lívið í fleiri fólki og familjum, og er ein sonn gerandishetja.

– At eg nú eri komin her til, er ein øgilig broyting. Tað merkir bara, at tað ber til at venda tí ringa til nakað gott.

– Várharra eigur sín lut í hesum. Tað er hann, sum hevur formað meg, og tað er hann, sum brúkar meg. Tað kann vera, at Várharra hevur sent meg gjøgnum lívsins harða skúla fyri at forma meg til hetta arbeiðið, hugsar Martin.

Martin og kona hansara Hertha hava verið ígjøgnum nógv saman, og tað hevur ikki altíð verið ein dansur á rósum. Hann er henni æviga takksamur fyri hennara stuðul.

– Eg havi eina góða konu, sum hevur verið mær ein ótrúliga stórir stuðul. Uttan hana eri eg lítið verdur. Familjan er tað viktigasta fyri meg, so mitt góða bakland eigur eisini stóran part í øllum, sigur hann.

Framt fleiri broytingar í Herberginum

Herbergið hoyrir til Frelsunarherin og hevur